

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 5.

Ljubljana, dne 1. maja 1896.

IV. tečaj.

Ozdravela Anica.

Če veselite se, otroci; saj vam ni sile. Zdravi ste, to se vam bere na rdečih licih in bistrh očescih. Pomladansko solnce vas greje po dnevi, po noči pa gorka posteljica. Dela nimate, da bi dejal, Bog vé, koliko. Tisto »nalogo«¹ spišete, pa ste prosti. Dobri štariši skrbé za vas noč in dan. Kaj se vi zménite, koliko je še kruha v omari! Vsak dan vsaj trikrat kažete dobri štruci male pa ostre zobke. Nù, le dobro jo primite; saj jo vam privoščim.

Drugače pa je, če človek obolí. To bi vam lahko povedala Zormanova Anica.

»Kdo pa je ta Zormanova Anica?«² bi me radi vprašali. Lekšanova Micika in Babnikova Tončika jo prav dobro poznata. I, majhna je še Anica, prav majhna. Ko ste bili vi, mali poredneži, toliki kakor je Anica, niste še videli šole znotraj. Anica pa hodi sedaj že drugo leto v šolo. Komaj je vedela, da je povitica boljša kakor kruh, že so jo pripeljali njen dobri ata v našo samostansko šolo. Bregarjeva Pepika mi je pravila svoje dni, kako je bila Anica žalostna, ko se je morala ločiti od

doma in iti daleč k nam v šolo. Pa to je že vse pozabljeno, zato pa tudi vam, radovedneži, nočem povedati, kako je bilo takrat. Le toliko vam rečem, Aniča je bila do sedaj gotovo bolj pridna, kakor marsikateri izmed vas.

Gotovo so vam že pravili v šoli vaš gospod kapelan, da Bog večkrat človeka poskuša, kakšen je v nesreči. Ker je bila Zormanova Anica tako pridna, poslal ji je Bog tudi hudo poskušnjo.

Nekega nedeljskega jutra začne Anica prav hudo pokašljevati. Prvi dan se ni še nihče bal nič hudega. Drugo jutro pa, ko je bilo treba vstati, bila je naša mala učenka že hudo bolna. Pomladanska sapa ji je prinesla hudo bolezen. Glava ji je bila težka, roke in noge so ji bile odpovedale in vse, vse jo je bolelo. Prinesli so ji orehove povitice, toda bolnica je ni mogla jesti. Še celo medena se ji je ustavila. Hudo je bilo. Začeli so ji kuhati raznih zdravil. Pa vse ni nič pomagalo. Markolinijeva Metika pravi, če bi ona toliko zdravil popila, bi še mrtva ozdravela. E, če človek ni bolan, se lahko norčuje. Čakaj, Metika, kadar boš ti bolna, tedaj bomo slišali, kako bodeš govorila. — Ko so prišli gospod zdravnik k Anici, so se ji smehljali ter rekli: »Ne bo hudega, ne; kmalu bo dobro«. Vendar so nekako pomenljivo privzdignili obrvi, ko so prijeli bolnico za roko. Z glavo so zmajali ter samo rekli: »Hm, hm; treba bo ostati v posteljici.« Zunaj so si pa obrisali potne očali ter ukazovali, kaj in kako je treba streči bolnemu otroku. Bolezen se je začela res hujšati. Proti večeru se Anica ni skoraj več zavedela. Njene prijateljice so bile vse objokane, ko so videle, koliko trpi dobri otrok. O, kako so hodile molit zanjo! Vsaka bi bila rada zbolela, samo Anica naj ozdravi. Kaj so vse obljubile dobre prijateljice Aničinemu angeljčku varihu, če ji bo izprosil zdravje!

Zdravnik so hodili vsak dan k naši mali bolnici. Upali so, da ozdravi, in res, spnilo se je njih upanje. Čez štirinajst dnij je bila Anica rešena smrtne nevarnosti. »Sedaj pa sedaj; nič ne bo več hudega. E, ti bolezen ti, bomo videli, ali bodeš šla iz hiše ali ne«, rekli so dobri zdravnik, ko so zadnjič prišli v hišo.

Sedaj so bili minuli dnevi žalosti. Prijateljice so se zbirale okoli Anice. Nosile so ji pisanih marjetic, lepo dišečih vijolic in belih zvončkov. Pravile so ji, da je zunaj na vrtu že pomlad. In ko se je bolnica malo nasmijala, razlegal se je glasni »hi, hi, hi . . .« prijateljic po vsej hiši. Kdo pa bi se ne veselil, če prijatelj zopet ozdravi?

Mesec april se je bližal koncu. Vse je že težko pričakovalo meseca majnika in lepe Marijine pobožnosti — krasnih »šmarnic«. Tudi Anica je upala, da bo mogla prvi dan maja že v cerkev k Marijinemu oltarju, da se zahvali za dobljeno zdravje.

Prišel je tisti srečni dan, prvi maj. Prej kakor navadno je bila Anica že na nogah. Sicer je zjutraj težko vstajala. Do tedaj, ko je zbolela, se ji je zdela vsaka noč saj za polovico prekratka. Ko so jo zjutraj poklicali, je hitro potegnila drobno glavico pod odejo, češ, »pri meni pod odejo je še noč, kam bom šla v temi.« Ta dan pa je bila prva na nogah ter šla hitro v cerkev. Lepo se je zahvalila Materi božji za njeno pomoč ter sklenila, da bo vsako leto rada hodila k »šmarnicam«.

Babnikova Tončika. Lekšanova Micika in Markolinijeva Metika so pa ugibale, kdo je izprosil Anici zdravja. Tončika je mislila, da je Aničin angeljček največ pripomogel. Micika pa je trdila, da je vse naredila Marija. Jaz pa mislim, da je najbolj uganila Metika, ko je rekla: »Angeljček je prosil, Marija izprosila, Jezušček je pa dal zdravje.«

Fr. —ek.

Kakor ljubi angeljci . . .

Jezus hoče v srce priti,
Trdno z nami se skleniti;
Bódimó pokorni vsi
Kakor ljubi angeljci.

Jezus bo srce nam vódil,
In bo zmirom z nami hodil,
Če nedolžni bomo mi,
Kakor ljubi angeljci.

Jezus v srcu bo prebival,
Luč nebeško v njem razlival;
Veselímo se ga vsi,
Kakor ljubi angeljci.

Jezus naše je veselje,
Jezus naše bodo želje!
Oj, zares smo srečni mi,
Kakor ljubi angeljci.

Prevel F. S. F.